

İSLAM'DA KERAMETİN DELİLLERİ VE MEHMED ZAHİD KOTKU (RA) HOCAMIZIN KERAMETLERİ

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah cümlelizden razı olsun. Allah cümlelizizi razı olduğu bir şekilde bir ömür sürmeye muvaffak eylesin. Allah cümlelizizin gönlünü hoş eylesin. Gönüllerinizin muradlarını ihsan eylesin.

Biz biribirimizin kardeşleriyiz, ihvanıyız, ihvanız. Hocamızın ihvanıyız, biribirimizin kardeşleriyiz. Bunun mânasını cahilliklerinden herkes bilmeyebilir. Çünkü dinimizin inceliklerini, Kur'ân-ı Kerîm'in inceliklerini, hadîs-i şerîflerin inceliklerini, inceliklerini değil farzları bile birçok kimse bilmiyor farzları çiğniyor, içkiyi içiyor, kumarı oynuyor, harama bakıyor, göz zinası oluyor, el zinası oluyor. Çok çeşitli günahlara televizyonun sinemanın karşısında, gazetenin mecmuanın karşısında, sokakta caddede çok çeşitli günahlara insanlar, zavallı insanlar bulaşıyorlar. Biz de belki bulaşıyoruz, Allah affeylesin.

Muhterem kardeşlerim!

Bu dünyanın bir görünen tarafı var bir de görünmeyen tarafı var. İşlerin bir zâhirî tarafı

var bir bâtınî tarafı var. Bir maddesi var bir mânası var, bir esrarı var iç tarafı var. Bunlar bizim kendi hayalimizden, muhayyilemizden çıkarttığımız şeyler de değil.

Ben de hatm-i şerîfin birkaç sayfasına iştirak edeyim diye bana cüzden bir sayfa verdikleri zaman karşıma 3. cüzün sonundaki âyetler geldi, cüzü size anlatayım diye ayırdım, vermedim. Meryem validemiz geldi. Âl-i İmrân sûresindeki Meryem validemizle ilgili âyet-i kerîmeler geldi.

Muhterem kardeşlerim!

Niye bu geldi?

Tabii her şeyin bir hikmeti var esrarı var, âlemlerin Rabbi herşeyi bilir, her şeyi güzel, her şeyi yerli yerinde, her şeyi esrarlı, her şeyi hikmetli, lütufly, latifeli, esrarlı.

a. Keramet Haktır

Hepiniz Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerini okursunuz da Arapça bilmediğiniz için mânasını bilemeyebilirsiniz. Mihrapların üzerinde Kur'ân-ı Kerîm'den bir âyet-i kerîmenin bir bölümü yazılıdır;

كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ

*Küllemâ dehale aleyhâ zekeriyye'l-mihrâbe.*¹ Bunu hep okursunuz mihrapların üstünde böyle yazar.

Acaba bu ne demek?

Bu Meryem validemizin evliyauullahtan olduğunu gösteren bir âyet-i kerîmedir. Malum kadınlardan peygamber yok. Kadın peygamber yok da ama Meryem validemiz cennetlik hatunların en üstünlerinden birisi, Allah'ın en sevgili kullarından. Mübarekliği doğmasından evvel başlıyor. Kur'ân-ı Kerîm'in bize net misal olarak verdiği kerâmet misallerinden bir tanesi Meryem validemizin hikayesidir.

Meryem validemizi annesi doğmadan evvel; “Yâ Rabbi! Ben bu doğacak çocuğumu senin yoluna adadım.” diye vakfetti, söz verdi. Şu doğacak karnımdaki çocuğu;

رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي

*Rabbi innî nezertü leke mâ fî batnî muharran fe-tekabbel minnî.*² “Muharrar olarak

¹ 2/Âl-i İmrân, 37.

² 3/Âl-i İmrân, 35.

ibadethaneye teslim edilecek, senin dinine hizmet edecek bir insan olarak daha doğmadan, 'Yâ Rabbi! Bu yavrumu senin yoluna adadım.' dedi." Annesi babası böyle adadılar.

فَلَمَّا وَضَعَتْهَا قَالَتْ رَبِّ إِنَّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ

*Fe-lemmâ veda'thâ kâlet rabbi innî veda'tühâ ünsâ.*³ "Doğduğu zamanda kız olunca, 'Yâ Rabbi! Kız oldu.' dedi."

Ben kız olacağını tahmin etmiyordum erkek sanıyordum, kiliseye, ibadethaneye hizmet eder [diye düşünüyordum].

Tabii o zaman Müslümanlık yok, ibadethaneye hizmet eder filan diye düşünüyorum, "Kadın oldu, kız oldu bu da olur mu?" dedi.

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعَتْ

Vallâhu a'lemü bimâ veda'at. "Allah onun ne olacağını onun adadığı zamandan, ezelden biliyor."

Tabii erkekle kız bir olmaz ama Allahu Teâlâ hazretleri onu da kabul ediyor. Meryem validemizi annesi, eniştesi yani teyzesinin kocası Zekeriya *aleyhisselam*'ın nezaretinde

³ 3/Âl-i İmrân, 36.

ibadethaneye vakfetti. O da peygamber, Zekeriya *aleyhisselam* peygamberlerden bir peygamberdir. *Aleyhimü's-salavâti ve't-teslîmat.*

“Sen buna nezaret et.” diye kura ile onun bakımı, terbiyesi Zekeriya *aleyhisselam*'a verildi. Kimse yanına giremez, ibadethanede, kapısı kitli, o Zekeriya *aleyhisselam* da Peygamber;

كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَهَا
رِزْقًا

Küllemâ dehale aleyhâ Zekeriyya'l-mihrâbe vecede indehâ rızkâ. “Ne zaman Zekeriya *aleyhisselam*, Zekeriya peygamber Meryem validemize biraz bir şeyler götürmek için kapısını şakır şakır kilitlerini açıp da *yevmen* ibadethanesine vardığı zaman, her vardığında.” *Küllemâ.* “Her ne vakit ki.” demek. *Küllemâ dehale.* “Girdiği zaman, her ne vakit ki girdi.”

Küllemâ dehale aleyhâ Zekeriyya'l-mihrâbe. Yani, “Meryem validemizin yanına, ibadethanesine Zekeriyya *aleyhisselam* ne zaman girse.” *Vecede indehâ rızkâ.* “Kapı

kapalı, pencere yok orada çeşit çeşit rızıkların mevcut olduğuna hayret ediyor.” O mevsimde olan meyvalar değil, o diyarlarda olan meyvalar değil ama Allah vermiş.

Ne bu?

Kerâmet. Meryem validemiz cennetlik olduğundan, mübarek biri olduğundan Allah ona ikram ediyor, bu Allah'ın ikramı, Meryem validemize kerâmet.

Ve Zekeriya *aleyhisselam* peygamber olduğu halde sordu;

قَالَ يَا مَرْيَمُ أَنِّي لَكَ هَذَا

Kâle yâ Meryemü ennâ le-ki hâzâ. “Yâ Meryem, ey benim yeğemin, ey benim hanımımın yeğeni olan mübarek kızcağız, hatuncağız bunlar sana nereden?”

قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ

Kâlet hüve min indillahi. “Allah indinden, Allah tarafından.” *Min tarafillah.* “Allah ihsan ediyor.” Kapıdan değil, pencereden değil, mevsimden değil, mekandan değil, ağaçtan değil şeyden değil cennetten, Allah indinde ikram.

Zekeriya *aleyhisselam* bile şaşıyor. Zeke-
riya *aleyhisselam* Allah'ın ikramını bilmez mi?
Kerâmeti bilmez mi?

Bilir, bilir ama hayret ediyor, beğeniyor,
memnun oluyor.

إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ

*Innellâhe yezuku men yeşâü bi-ğayri
hisâbin.*⁴ “Allah dilediği kullarını böyle hesa-
ba sığmaz, akıl almaz, ölçüye girmez şekilde
rıziklandırır.” İhsanlarına gark eder, nimetle-
rine mazhar eder, ikramlarına daldırır, rah-
metine bandırır çıkartır.

O bakımdan bu âyet-i kerîme geldi. Yani
demek ki Allah'ın bir normal kulları var,
mü'min kulları normal kulları [var bir de] *mu-
karrabûn* denilen, *es-sâbikûn* [denilen kulları
var.] *Ülâike'l-mukarrabûn*. “Allah'ın çok yük-
sek kulları var.” Bir de *ashâb-ı yemîn* var,
cennetlikler var ama *mukarrabûn* yani çok
yakın kullar, evliyauallah, Allah'ın sevgili kulla-
rı, yakın kulları.

Allah sevgili kullarına olağanüstü haller
nasip eder.

⁴ 2/Âl-i İmrân, 37.

Olur mu öyle şey?

Olur!..

Lise tahsilli adam geçiyor karşıma, iki tane kitap okumuş, eline biraz kalem almış yazı yazıyor, “Olur mu öyle şey?” [diyor.]

İşte Kur’an’da, oluyor işte! Bak, Arapça biliyorsan buradan anla, bilmiyorsan tefsirden oku! Bu sûreyi oku, Süleyman *aleyhisselam*’ın hikayesini oku. Süleyman *aleyhisselam*’ın veziri Âsaf b. Berhiyâ Yemen’den Saba melikesi Belkıs’ın tahtını “Hop!..” Kudüs’e getirdi. Kerâmet. Saba melikesi Belkıs aylarca yolculuktan sonra Süleyman *aleyhisselam*’ın yanına gidiyor.

Nasıl oluyor o?

Onu da anlatalım. O da dilimize geldi onu da anlatalım.

مَا لِي لَا أَرَى الْهُدُودَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ

Mâ liye lem era’l-hüdhüde em kâne mine’l-ğâibîne. “Hüdhüd kuşunu göremeyince Süleyman *aleyhisselam* diyor ki.” Kuşlarla konuşurdu Süleyman *aleyhisselam*. Peygamber. Peygamberlere herkes tabii bir şey diyemiyor çünkü biliyorlar peygamberlerin mucizeleri olur. Peygamber Efendimiz’in de mu-

cizesi var. Öteki Peygamberlerin de mucizesi var. Kerâmet deyince kimisi yalpalıyor, kimisi sapıtıyor, kimisi şaşırıyor, kimisi inkâr ediyor.

Hüdhüd kuşu nerelerde?

Yok.

Çabuk gelsin itaat etsin yoksa kayıp mı oldu ne oldu?

Yani böyle herhangi bir sebepten gelmemişse cezalandırırım deyince hüdhüd kuşu geliyor diyor ki; “Ey Allah'ın Peygamberi! Uçuyordum, geziyordum Saba ülkesine uğradım. Baktım ki oradaki insanlar Allah'a ibadet etmiyorlar da güneşe tapıyorlar. Bırakmışlar Allah'a ibadeti güneşe tapıyorlar.”

Yâ öyle mi?

Haberi kuştan alınca.

Haber kuştan alınır mı?

Tabi, alınır. Peygamber. Allah doğrudan doğruya da haber verir, gönlüne de ilham eder, gözünden perdeyi de kaldırır, kuşa da söylettirir, kendisi de söyler. Ama olur, olduğunu Kur'ân-ı Kerîm bildiriyor.

Yâ öyle mi! Güneşe mi tapıyorlar?

Al bu mektubu götür onlara.

Kuş haber götürür mü?

Götürür hep biliyoruz. Bacağına bağlarsın nâmeyi uçurursun gider. Haberci kuş. Eskiden şey yok ki yani şimdiki teknoloji âlet edevat yok ama bazı imkanlar maddî imkanda olsa var.

Almış mektubu götürmüş. Mektup yazıyor Saba melikesine;

إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

*Innehû min Süleymâne ve innehû Bismillâhirrahmânirrahîm.*⁵

Besmeleyle mektup yazıyor; “Rahmân ve Rahîm olan Hâlıkımız, Rabbimiz Allah'ın adıyla.” diye yazıyor. Güneşin adıyla demiyor, şöyle böyle demiyor, ona mektubunda Rahman ve Rahim olan Rabbü'l-âlemîni bildirecek, Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla diye Besmeleyle şey yapıyor. “Sizin aya güneşe taptığınızı haber aldım, ya bu putperestliğinizden, bu kafirliğinizden, müşrikliğinizden vazgeçersiniz ya da size ucu bucağı görünmez bir orduyla bir hücum ederim bir gelirim kafirliğinizin cezasını size veririm, beldelerinizi altüst ederim.” diye bir mektup.

⁵ 27/Neml, 30.

Saba melikesi mektubu aldı tecrübeli bir kadın. Divanını, vezirlerini topladı dedi ki; "Filistin'den Süleyman isimli bir hükümdardan." Hükümdar ama peygamber aynı zamanda. Süleyman *aleyhisselam*, Hz. Süleyman.

Bir mektup geldi bana böyle diyor ne dersiniz? dedi.

Onlar dediler ki;

نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةً وَأَوْلُوا بِأَسِّ شَدِيدٍ

*Nahnu ulû kuvvetin ve ulû be'sin şedîdin.*⁶ "Biz güç kuvvet sahibiyiz, imkanlarımız var. Çarpışırız be! Ne olacak, gelsin isterse!" filan gibi kabadayılık yapmaya kalkıyorlar. Divanda konuşuyor ya herkes. Saba melikesi dedi ki;

قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا

*Kâlet inne'l-mülûke izâ dehalû karyeten efsedûhâ.*⁷ "Siz bu işi bilmiyorsunuz, böyle büyük, muazzam hükümdarlar muazzam ordularla geldiler mi bir şehri mahvederler. Ahalisini perişan ederler, hor zelil ederler,

⁶ 27/Neml, 30.

⁷ 27/Neml, 31.

esir ederler. Ben onlara bir takım hediyeler göndereceğim bakalım sonuç ne olur.” filan dedi.

Yemen’den Saba diyarından Saba melikesi Belkıs Süleyman *aleyhisselam*’ın gönlünü hoş edecek hediyeler gönderdi. Kur’ân-ı Kerîm’in içinde bunlar, Kur’ân-ı Kerîm’in âyetleri. Kısa kısa size söyleyerek anlatıyorum. Hediyelerin karşısında bir mektup daha gönderdi, dedi ki;

“Siz hediyelerinizle övünüyorsunuz, hediyelerinizle iftihar ediyorsunuz. Bunların benim nazarımda bir kıymeti yoktur imana gelin. Gelmezseniz haliniz haraptır. Ya bana müslüman olarak gelirsiniz yoksa ben geleceğim.” dedi.

Saba melikesi baktı ki iş hakikaten ciddi. Karşıdaki Süleyman *aleyhisselam* Allah’ın peygamberi olduğundan Allah’ın peygamberleri merhametlidir ama Allah’ın emrini icrâ etmekte de hiç tavizsizdir. Allah’ın düşmanlarına karşıda şiddetlidir.

Muhterem kardeşlerim!

Bir Allah düşmanına bir insan “Yâ sey-yidî!” dese, “Efendim!” dese “Arş-ı Âla tit-rer.” diyor hadîs-i şerîfte Peygamber Efendi-

miz. Allah düşmanına “Efendim!” diye bile diyemezsin, “Efendi!” bile diyemezsin, hor göreceksin onu.

Neden?

Allah'ın düşmanı be! Sinek kadar kıymeti yok! Sinek Allah'ın bir sineği ama bu Allah'ın düşmanı.

Buna itibar mı olur?

Müslümanlar bu şuurda olacak.

Baktı ki iş ciddi, Saba melikesi Saba diyarından Yemen'den Filistin'e doğru yola çıktı. Kaç ayda gidecek o yolu. Süleyman *aleyhisselam*'a Peygamber olduğundan Allah mâlum etti. O da divanını toplamış.

Peygamberin divanı ne olur?

Evliya olur.

Peygamberin divanı ne olur?

Ashab olur.

Öyle olmaz mı?

Öyle olur. Dedi ki;

Kim içinizden, bu Saba melikesi kendi ülkesinden bizim diyarımıza gelmeden onun sarayındaki tahtı buraya kim getirebilir? Yemen'deki tahtı o buraya gelmeden Filistin'e kim getirebilir? diye sordu.

Cinlere ve insanlara Peygamber. Cinlerden bir ifrit kalktı diyor Kur'ân-ı Kerîm, dedi ki;

“Ben, sen makamından kalkmadan onu sana getirmeye salahiyetliyim, yapabilirim bu işi.” derken veziri Âsaf b. Berhiyâ, veziri, has sahabetisi Âsaf, göz yumup açıncaya kadar Saba melikesi Belkıs'ın maddî, altınlı, zümrütlü ,gümüşlü tahtını oraya getirdi. Onu görünce Süleyman *aleyhisselam*, kerâmet, kendi kavminden kendi ümmetinden bir sevgili ümmetinin, Allah'ın bir evliyasının bu güzel başarısını Allah'ın bu kerâmetini, ona bahşettiği kerâmeti görünce sevindi dedi ki;

“Bu Allah'ın bir lütfu, Allah'ın bize bir fazl u keremi. Yani bakalım şükür mü edeceğiz.” filan diye.

Sonra nice günden sonra Saba melikesi geldi, karşıladılar. Tahtını gösterdiler ona, dedi ki;

أَهْكَذَا عَرْشُكِ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ

Ehâkezâ arşuki. “Ey Sabâ melikesi Belkıs, senin memleketinde Yemen'de bıraktığın tahtın böyle miydi?” Baktı Saba melikesi;

*Kâlet ke-ennehû hû.*⁸ “Tıpkısına benziyor, sanki o!” Tabii, tabii o. Yani hayal değil, göz boyamak değil, hokkabazlık, hokus pokus değil.

Ne?

Gerçek.

Maddeten oraya gelmiş. Onun öyle olduğunu anlayınca tabii, anladı Süleyman *aley-hisselam*’ın Allah’ın has peygamberi olduğunu ve imana geldi, mü’min oldu, mü’min insan oldu. Kavmini de hak yola davet etti.

Muhterem kardeşlerim!

Kerâmâtü’l-evliyâi hakkun. “Evliyauallahın kerâmeti haktır.”

Herkesin hali senin bildiğin gibi değil, Allah’ın sevgili kullarının hali sevgili kullara yakışan şânda, daha yüksek. Daha ölçüleri çok daha fazla. Onu bugünün maddî insanına böyle anlatabiliriz.

Nasıl anlatalım?

Bak Kur’an’a inanıyor musun?

İnanıyorum.

İnanamıyorsa onun da cevabı var bizde ama.

Kur’an’a inanıyor musun?

⁸ 27/Neml, 42.

İnanıyorum, Allah'ın kelamı. Tamam. Bak Allah'ın kelamında kerâmetlerden misaller veriyor Allah *celle celâlühû*.

Muhterem kardeşlerim!

Böyle şeyler olur, Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerinde var kerâmetler. Sahâbe-i kirâmda var kerâmetler. Hz. Ömer *radiyallahu anh*'ın, Cuma hutbesinde okurken; “Ey Sâriye! Dağa dikkat et!” diye bağırdığı dillere destan, herkes biliyor. Sâriye İran'da Hz. Ömer Medine'de; “Ey Sâriye! Dağa dikkat et!” dedi.

Aylar sonra geldiği zaman dediler ki; “Filanca Cuma filanca vakitte öğle vaktinde böyle bir şey söyledi ne oldu?” “Evet.” dedi, “O sırada düşmanla çarpışıyordum o Cuma günü, düşman arkama sarkmış, imha hareketi için arkamdan beni dağdan çevirmek istemiş. Hz. Ömer'in sesini duydum, tedbir aldım düşmanı yendim.” dedi. Yani arkadan çevirmeyi anladı.

Hz. Osman *radiyallahu anh*'ın yanına sahabeden bir zât geldi, oturdu. Hz. Osman *radiyallahu anh* dedi ki; “Senin gözünde zina izleri görüyorum, zina alâmetleri görüyorum.” Karşısındaki adam sarsıldı, titredi böy-

le. Afalladı, bocaladı dedi ki; “Yâ Emira’l-mü’minîn, ey Hz. Osman!” O da cennetlik, Aşere-i Mübeşşere’den. Peygamber Efendimiz'in sevgili sahabesi bunlar, büyük insanlar bunlar! Dedi ki; “Peygamberlik kesilmedi mi yoksa? Peygamber Efendimiz öldü de yoksa [peygamberlik] devam mı ediyor?”

Peygamberlik Peygamber Efendimiz'le bitti, âhir zaman Peygamberi, hâtemü'n-nebiyyîn ama Peygamber Efendimiz'in makamı devam ediyor, şânı devam ediyor, irşad makamı olarak devam ediyor!

Yolda gelirken bir açık kapıdan bakmış. Gözüne sahip olmazsan gözü insanın başı üzerinde düşmandır. Göz insanın başı üzerinde düşmandır!

Bir göz ki anın olmaya ibret nazarında.

Ol sahibinin düşmandır baş üzeri.

Hem düşman hem de başüstüne alınmış. Düşman başüstüne alınır mı, başüstüne denir mi düşmana? Düşman ayak altında gerek. Sahibinin düşmanı olur bu gözler kontrol edilmezse. Bu gözler, gözlere sahip olunmazsa sahibinin düşmanı olur.

Neden?

Günaha sokar.

O aralık kapıdan avluya baktı. Avludaki kadını açık olarak, mekşûfe olarak tam örtünmemiş olarak gördü. Hz. Osman'ın yanına geldi, Hz. Osman ona diyor ki; "Gözünde zina izi görüyorum!"

Nasıl bir iz bu?

Tuğla mı var burada?

Ne olmuş yani?

Bir şey mi kazınmış?

Nasıl gördü?

Sen anlayamazsın. Anlayamazsın ama işte böyle şeyler var, hayatta böyle şeyler.

b. Celaleddin Ökten Hocanın Şahit Olduğu, Mehmed Zahid Kotku (Rahmetullahi Aleyh) Hocamızın Kerameti

Celal Hocayı duymuşsunuzdur. Meşhur Celaleddin Ökten. Meşhur Celaleddin; müderris, alim, fâzıl, ilm-i kelamcı, büyük hoca. Hakkında kitaplar yazılmış Celal Hocanın. Hocamızdan da yaşlıydı *rahmetullahi aleyh*. Mehmed Zahid Hocamızdan da yaşça daha büyüktü. İlm-i kelâm okutuyor.

Ne demek?

İslâm'ın inancını anlatan ilim demek. İslâm'ın inancını itirazcılara karşı savunan ilim demek. Allah'ın varlığını, peygamberliği, ki-

tabı, nübüvveti, risaleti her şeyi anlatan, itirazcılarını susturan ilim demek. Yani imanın, öğrenildiği zaman en çok kuvvetlenmesine sebep olan ilim ilm-i kelâm.

Celaleddin Hoca ilm-i kelâm hocasıydı. Bizim ağabeyler durumunda olan eski büyük ihvanımıza Mehmed Zahid Hocamız için demiş ki; “Bu hocanızın kıymetini bilin! Bunu tanımasaydım imanla gitmekten, acaba imanla gidecek miyim gitmeyecek miyim korkardım. Bunu tanıdığım için imanın tadını tattım, imanın gerçeğe erdim.” demiş.

Nasıl?

Bir gün Hocamızı ziyarete gelmiş. Hocamız başköşede oturuyor. Başının üstünde şöyle enli büyük bir levha var. “Edeb ya hû!” yazıyor. *Edeb ya hû*. “Ey insan edebini takın!” Edep insanı kurtarır edepsizlik insanı mahveder, yakar, yıkar, perişan eder edepsizlik. Edep insanı kurtarır. Bir edepten, bir merhametten, bir nezaketten, bir zerafetten insan lütfa erer. Bir kabalıktan, bir çirkin davranıştan insan mahvolur. Edep, edeb yâ hû.

Kime karşı edep?

Edeb ma'allah. “Allah'a karşı edebini koruyacaksın.” Kulluk edebine dikkat edeceksin. Seni her yerde görüyor. Her yerde hâzır ve nâzır;

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

*Ve hüve me'aküm eynemâ küntüm.*⁹

Allah'a karşı edep var, kulluk edebî var, Resûlullah'a karşı edep var, hocasına karşı edep var, ihvanına karşı edep var, her şeyin âdâbı var.

Edeple insan iyi müslüman olur, edepsizlikle insan cezalara çarptırılır, şamarı yer.

Şimdi Hocamız baş ucuna “Edeb ya hû!” levhasını astırmış.

Neden?

Herkes edebe riayet etsin: *et-Turuku küllühâ âdâbün.*

Tarikatlar nedir?

“Tarikatlar tepeden tırnağa âdaptır.”

Oturma âdâbı, konuşma âdâbı, yaşama âdâbı, ticaret âdâbı, kocalık âdâbı, kardeşlik âdâbı, her şey. Tarikatlar âdâb sistemleridir, âdâb mektepleridir, ahlak ekolleridir.

⁹ 57/Hadîd, 4.

Gelmiş hocamızın karşısına oturmuş. Hocamız mütebessim sakin, Celaleddin Hoca ondan daha yaşlı, alim. Herkesin itibar ettiği elini öptüğü bir kimse Celaleddin Hoca. Demiş ki; “Efendi hazretleri!”

O zaman hacca gitmek yasak, pasaport vermiyorlar. Pasaportu olanlara da hac mevsiminde Suudi Arabistan için geçerli değildir diye damga basıyor. O devirler öyle! Hacca gitmek yok; “Hac mevsiminde bu pasaport Suudi Arabistan için geçerli değildir.” diye damga vuruyor. Kimse de gık demiyor. Ne devirler gelmiş geçmiş anlayın işte!

Kendisi nüfuzlu bir zât olduğu için, yüksek şahıslardan talebeleri olduğundan, herkes kendisine hürmet ettiğinden İçişleri Bakanlığına müracaat etmiş, oradan kendisine bir pasaport verilecek. Verilecek ama gelmemiş pasaport, Ankara’dan veriliyor o zaman İstanbul’dan verilme durumu yok. Pasaport için muamele gitmiş, aylar geçmiş hâlâ pasaport yok ortada...

Hocamıza gelmiş demiş ki; “Efendi hazretleri, işte bizi Suud’dan çağırdılar, biz de pasaport istedik ama Ankara’dan bir türlü pasaport gelmedi.” demiş Hocamıza. Hoca-

mız mütebessim; “Gelir inşaallah, gelir.” demiş.

O sırada Celaleddin Hocayı bir uyku basmış, uyumuş. Hocamızın huzurunda sedirin üstünde diz çökmüş ama uyumuş. Rüyasında kendisini Ankara’da pasaport dairesini görmüş; “Buyur Hocam!” diye pasaportu eline vermişler rüyada, o uyku esnasında, “Buyur Hocam.” diye pasaportu vermişler. Sevinmiş, sevinçten heyecanlanmış uyanmış. A bakmış ki Efendi hazretlerinin odasında onun karşısında diz çökerken uyumuş, uyuklamış. Vay ihtiyarlıktan uyukladım, böyle bir zâtın huzurunda uyukladım, tutamadım kendimi filan diye tabii üzülmüş. Hocamız; “Nasıl pasaportu aldın mı?” demiş. “Nasıl pasaportu eline aldın mı?” demiş, onun üzerine allak bullak olmuş ve çıkınca arkadaşlarımıza, ağabeylerimize, onu evine götüren ağabeylere demiş ki; “Bu Hocanızın kıymetini bilin, rüyalara bile tasarrufâtı var.”

Bak burada Hocamızın hayatını anlatırken burada *Tasavvufî Ahlak*’ta birinci ciltte ve diğer kitaplarda yazmışız ki; “Rüyalara da tasarrufâtı var.”

Neden?

Celaleddin Hocanın, Celaleddin Ökten Hoca hazretlerinin sözü o. “Hocanıza dikkat edin, çok büyük zât-ı muhterem, çok büyük bir evliyaullah! Rüyalara dahi tasarrufâtı var. İnsana rüya gördürttürüyor, gördüğü rüyayı da anlıyor, bir de; ‘Nasıl pasaportu aldın mı?’ diye de soruyor.”

Rüya şahsîdir, insan şahsen görür ötekisi nereden biliyor?

c. Keramete Delil Çok Önemli Bir Hadis-i Şerif

Allah bildirirse bilir.

Yani dünyanın kaç köşesi olduğunu bucağı olduğunu anlayın diye söylüyorum. Astarını bilin anlayın diye söylüyorum muhterem kardeşlerim. Yani münkir olmayın diye söylüyorum. Evliyaya münkir olmayın diye, kerâmâta münkir olmayın diye, Kur’an’ın âyetlerine ters düşmeyin, hadîs-i şerîflere ters düşmeyin diye söylüyorum. Çünkü böyle zıyırlar var yani iki kitap okumuş iki satır yazı yazmış inkarcılar var. Dindar gibi görünen inkarcılar var, şaşırtañlar var. Hatta imam hatip okullarında, ilahiyat fakültelerinde var. Ben de ilahiyat fakültesinde profesörlük yapmıştım

da biliyorum. Kimseyi gıybet etmek istemiyorum ama sizi ikaz etmek istiyorum.

Demiş ki; “Hocanızın kıymetini bilin rüyalara bile tasarrufâtı var. Eğer ben bu hocayı tanımasaydım imanla göçüp göçmeyeceğimden şüphe ederdim. Şimdi imanım iyice kuvvetlendi.” demiş.

Sonra evine bırakmışlar. Ama demiş benim bu sözlerimi kimseye demeyin ha, aramızda sır olarak kalsın, ölünceye kadar kimseye söylemeyin demiş. Tamam, bilindiği halde burada kapandı, bitti çünkü Celaleddin Hoca, “Söylemeyin! Ben ölünceye kadar söylemeyin!” dedi.

Aradan ne kadar zaman geçmişse geçmiş bizim ağabey, büyük yaşlı ihvanımızdan bazıları Hocamızın huzurunda. Hocamız sedirde oturuyor onlar diz çökmüşler yerde oturuyorlar. Postacı gelmiş, birkaç mektup getirmiş, o mektupların birisinden de, karşı tarafta İstanbul’un Kadıköy yakasında da Yüksek İslâm Enstitüsü temel atma törenine, böyle bir şeye davet var, Hocamıza da davet var. Hocamız o daveti almış, oradaki kişiye, oradaki ihvanımızdan, ağabeylerden birtanesine demiş ki; “Ben gidemem, bana vekaleten bu kartı al

sen git.” demiş. “Al sen git. Hem de orada bir de konuşma yaparsın.” demiş. Yani Hocamıza vekaleten gidecek bir de orada konuşma yapacak.

“Aman Efendim!” demiş, “Oraya İstanbul’un bütün hocaları geliyor. Hep bildiğin kimseler, hafızlar gelir, müftüler gelir, vâizler gelir. Ben onların karşısında ne söylerim! Mühendis. Benim mesleğim başka, ne söyleyebilirim?” demiş o da haklı olarak tabii. “Aman Efendim, ben ne söyleyebilirim.” Söyletmezler. Söyletmezler bile ama tabii; “Mehmed Zahid Hocamız beni vekil tayin etti söyleyeceğim.” deyince bir şey demezler de, söyletmezler de yani. “Sen hele bir kenara dur.” filan derler.

“Ne söyleyeyim?” deyince Hocamız demiş ki, mütebessim; “Hani, Celaleddin Hocayı evine bıraktığınız zaman yolda size kapıda size bir şeyler söylemişti ya onları söylersiniz.” demiş.

Ne demek istiyor?

Ne demek istiyor muhterem kardeşlerim?

Demek istiyor ki; “İlm-i zâhirle bu iş halolmaz! Bak ben, ilm-i kelâm profesörüyken, ilm-i kelâm hocasıyken ben bile işin gerçeği-

ni, imanın hakikatini bu hocayı tanımakla anladım. Tasavvufsuz, tarikatsiz, irfansız bu iş yürümez. Ey hocalar, vaizler, müftüler! Gözünüzü açın, aklınızı başınıza toplayın!” demek istiyor. Bir mürşid-i kâmilden ulemâ-i zâhire bir ihtardır o. Bu o demek, onu anlat demek.

Tabii her sözünde kısa kısa şeyler ama uzun hikmetleri derin mânalar var. Celaledin Hocayı evine iki kişi götürmüşler. O oradan çıkmış, dosdoğru onun yanına [gitmiş], demiş ki; “Ağabey, hani bir kere biz, aradan şu kadar zaman geçmişti, Celal Hocayı bu İskenderpaşa’dan almıştık da Beyazıt’taki evine bırakmıştık ya! O da bize hayatımız boyunca sır olarak saklayın diye bir şeyler söylemişti ya! Sen bunu birisine söyledin mi?”

Yani iki kişi idi bunlar, kendisi söylemedi biliyor, öteki şahıs mı söyledi acaba Hocamıza da oradan mı biliyor diye tahkik etmek istiyor. Yine tereddüt ediyor, tahkik etmek istiyor işi. “Yoo.” demiş, “Onu o zaman unuttum kimseye de söylemedim.”

E nereden bildi?

Allah bildirirse bilir. Onun da bak hadîs-i şerîfini okuyacağım. Allah bildirince nasıl bilir

bunun da hadîs-i şerîfini okuyuvereyim de kimsenin, inkara kalkışmasın inkar tarafına ayağı kaymasın diye söyleyeyim.

Muhterem kardeşlerim!

Dinimizin gerçekleri öğrenilsin diye onu da söyleyeceğim, okuyacağım. Affınıza sığınarak birkaç hadis okuyacağım söze yine devam edeceğim.

Hadîs-i şerîfi okuyorum. *Râmûzü'l-ehâdîs* kitabımızın 330. sayfasının 5. hadîs-i şerîfi bu bahis konusu hadîs-i şerîf.

Kim rivayet etmiş?

Hiz. Âişe anamız *radiyallahu anha* rivayet etmiş. Efendimiz'in sevdiği ailesi, bizim anamız.

Nereden?

İbn Asâkir'den, Beyhakî'den, Hakîm-i Tirmizî'den, Ahmed b. Hanbel'den, İbn Abdülberr'den rivayet gelmiş, o kitaplarda var. Bu kitapların da nasıl muteber kitaplar olduğunu erbabı bilir.

قَالَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ

Kâlallahu azze ve celle. "Aziz ve celil olan Allahu Teâlâ hazretleri buyurdu ki."

diyor Peygamber Efendimiz. Hadîs-i kutsî.
Buyurdu ki Allah;

مَنْ آذَى لِي وَوَلِيًّا فَقَدْ اسْتَحَلَّ مُحَارَبَتِي

Men âzâ lî veliyyen fe-kadistehalle muhârabetî. “Kim benim evliyaullahımdan, bir evliyamdan birisini üzerine, ezalandırırsa benimle harp etmeye kalkışmış demektir, teşebbüs etmiş demektir.”

Benimle harbe, Allah’la harbe kalkışmış, bana harp ilan etmiş demektir. Benim evliyama, sevgili kuluma dil uzatan, üzen, eziyet eden kimse sanki bana harp ilan etmiş demektir. Bu önemli. Demek ki mü’min kulların kalbini kırmamak lazım, evliyaullahın kalbini hiç kırmamak lazım. Mü’minin kalbi kabe gibi muhteremdir. Hiçbir kimseyi üzmeyeceksin ama Allah’ın evliyasını, ulemâ-i dîn-i meşâyih-i vâsilîni hiç üzmeyeceksin. Onun için hürmet etmiş büyüklerimiz o evliyaullahı.

وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِمِثْلِ أَدَاءِ الْفَرَائِضِ

Ve mâ takarrabe ileyye abdî bi-misli edâi’l-ferâidı. “Kulum bana farz kıldığım

ibadetleri yapmak gibi bir şeyden daha başka bir yolla hiç o kadar hızlı yaklaşılamaz.”

Muhterem kardeşlerim!

Allah'ın farzlarını tutmak çok kıymetli. Belki biz alışkanlık hâline getirdiğimiz yaptığımız için kıymetini bilmiyoruz. Bir namazın çok kıymeti var. Bir orucun çok kıymeti var. Bir tesbihin bir *sühbanallahın*, *elhamdülillahın* *Allahu Ekberin* çok sevabı var. Yerleri gökleri dolduran, mizanı bastıran sevabı var muhterem kardeşlerim! Farâzinin, farzların sevabı çok. Bunlarla Allah'a yakınlaşmak gibi hiçbir yolla insan yaklaşılamaz. Bu emirleri tuttu mu Allah'ın sevgili kulu yapıverir insanı.

Niye bize namaz emredilmiş? Niye günde beş vakit namaz kılıyoruz?

Allah'ın sevgili kulu olalım diye. Evliya olalım diye. Kim hakkıyla kılırsa olur. Çok önemli.

Sonra?

وَمَا يَزَالُ الْعَبْدُ يَتَقَرَّبُ إِلَىٰ بِالنَّوَافِلِ حَتَّىٰ أُحِبَّهُ

Ve mâ yezâlü'l-abdü yetekarrabü ileyye bi'n-navâfili hattâ uhibbehû. “Ve kul bana farzlardan gayrı yaptığı ibadetlerle de ayrıca yaklaşır, ayrıca sevgimi, iltifatımı kazanır.”

Ve nihayet Ben hem farzlarımı yapan hem nafilelerimi yapan böyle ibadet ehli gayretli kulumu severim. Nihayet severim.

Biz neden farz namazı kıldıktan sonra çat kapıyı kapatıp camiden çıkmıyoruz? Niye sünnet kılıyoruz? Niye tesbih çekiyoruz?

İstersen çıkabilirsin.

“Suud’da böyle gördüm.” diyor millet. Vallahi bunlar çekmem diyor.

Yahu Suud’daki adamı sen anlayamıyorsun. Bak Suud’da oturan ağabeylerimiz bilgi veriyorlar, diyorlar ki; “Onlar nafile ibadetleri evde yapmak sevap.” diye farzı kılıyor gidiyor ama evinde sünneti kılıyor. Çok çok kılıyor tesbihleri orada çekiyor.

Sen onu çekmiyor mu sanıyorsun? Hadisi inkâr etmez ki, Arap, bilir, okumuştur yani. Sen onun oradan, camiden savuşup gittiğini senin savuşman gibi sanma. Senin cahilliğinden bilmeden neler yapıyorsun, o alimliğinden ibadet gösterişi olmasın diye gizli olsun diye evine kaçıp yapıyor. Seninle onun arasında dağlar kadar fark var.

Nafile ibadetler önemli, biz onun için sünnetleri kılıyoruz, onun için tesbihleri çekiyoruz. Onun için büyüklerimiz emretmiş duhâ

namazı kılın, işrak namazı kılın, evvabîn namazı kılın, teheccüt namazı kılın diye onun için kılıyoruz. Allah'ın sevgisini kazanmak, rızasına ermek, sevdiği kul olmak için.

Hattâ uhibbehû. "Sevinceye kadar."
Hattâ uhibbühû de olur. "Nihayet ben ben kulumu severim." Nihayet severim. Çünkü birden olmuyor bu iş.

Çocuk birden büyüyor mu?

Çocuk doğdu kaç kilo?

Üç kilo 750 gram.

Ne olacak bu?

İlerde Koca Yusuf gibi pehlivan olacak 85 kilo, önüne geleni devirecek ama şimdi 3,5 kilo.

Kaç sene sonra?

18 - 20 sene sonra. Bir zaman oluyor. Demek ki acele etmeyecek kul.

Ben namaz kıldım ver yâ Rabbi ücretimi!

Dur be, edebini takın ya! O sen istemeden de verir zaten. Ne oluyorsun yani. Sabret, devam et ibadete, edebini takın.

Nafile ibadetlerini de yapar, farzları da yapar, yakınlaşır sevgili kulu olur.

Sevgili kulu olunca ne olur?

فَإِذَا أَحْبَبْتَهُ كُنْتُ عَيْنَهُ الَّتِي يُبْصِرُ بِهَا

Fe-izâ ahbebtühû. “Ben Azimüşşân, ben Allahu Teâlâ hazretleri o kulumu sevdim mi.”
Küntü aynehülletî yebsuru bihâ. “Onun gören gözü olurum.”

Gören gözü ben olurum! Allah *cella cellalühû* o sevdiği kulunun gören gözü olurmuş. O zaman işte Filistin’den Yemen’i görür. Saba melikesi çıktı geliyor. Kim onun tahtını o gelmeden buraya getirir. O zaman gelir.

Neden?

Seven kul olunca Allah onun gören gözü olur, gösterir. Allah ile görür, Allah’ın göstermesiyle görür.

Muhterem kardeşlerim!

Hadîs-i kutsî bu, din kitabı bu! Oyuncak değil, iddia değil, gerçek!

وَأُذُنُهُ الَّتِي يَسْمَعُ بِهَا

Ve üznehülletî yesme’u bihâ. “İşittiği kulağı olurum.”

Kulağı senin benim kulağım gibi olmaz olağanüstü kulak olur, duyar.

Nereden duyuyor?

Peygamber Efendimiz'in hanımları aralarında bir şeyler konuşurlarmış. Bilgileri henüz daha yeni. Ertesi günü Peygamber Efendimiz böyle konuştuğunuz böyle konuştuğunuz anlatıyor.

Men enbeeke hâzâ. “Sana bunları kim haber verdi?” *Kâle nebeeniye'l-alîmü'l-habîru.* “Her şeyi bilen, her şeyden haberi olan Allahu Azimüşşân haber verdi, ondan.”

Birisi geldi, bir kâfile geldi Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e, biraz üzücü bir muamele yaptılar yani imtihan eder gibi filan. Peygamber Efendimiz'i üzdüler, sinirlendirdiler. Dedi ki onlara; “Yolda şunu konuştuğunuz, şunu dediniz, şöyle yaptınız böyle yaptınız, şöyle yaptınız böyle yaptınız, sıraladı sıraladı... Dediler ki; “Aman yâ Resûlallah, üzülme! Sakin ol.” filan diye şey yaptılar. Yolda geçen her şeyi söyleyiverdi.

Resûlullah imtihan [edilir mi?]

Resûlullah'ı imtihana kalkışacak insan anasından doğmamış öyle şey olur mu ya! Allah'ın Resûlü imtihan edilir mi!?

Teslim olacaksın. Yüzünü görmeyi devlet bileceksin, nimet bileceksin. Rüyada görmek bile devlet, en büyük nimet!

“İşiten kulağı olurum o sevgili kulumun.”

وَيْدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا، وَرِجْلَهُ الَّتِي يَمْشِي بِهَا.

Ve yedehülletî yabtıŝu bihâ. “Tuttuğu eli olurum.”

Bir tuttu bir savurdu mu böyle fırlatır gider, dağdan aşırır öbür tarafa. Tuttuğu eli olurum.

“Tuttuğu eli olurum.” *Ve riclehüllezî yemŝî bihâ.* “Yürüdüğü ayağı olurum.”

Bir ayağını Konya’ya atar öteki ayağını Mekke’ye atar, neden?

Allah nasip ediyor. Fırt... Ufkun öbür tarafına geçer gider.

Bunlar neyi gösteriyor?

Muhterem kardeşlerim!

Olağan üstü hallerinin olabildiğini gösteriyor, neden olduğunu gösteriyor. Allah sevdiği zaman olur. Allah kâdir-i mutlak ya, her şeye kadir ya o zaman O yaptırıyor yani kerâmetler Allah’tandır.

وَفُؤَادَهُ الَّذِي يَعْقِلُ بِهِ، وَلِسَانَهُ الَّذِي يَتَكَلَّمُ بِهِ.

Ve fuâdehülletî ya’kılü bihî. “Aklettiği gönlü olurum. Sevdiği, gerçekleri kavradığı, şuuru, gönlü olurum o kulumun.” *Ve lisâne-*

hüllezi yetekellemü bihi. “Konuştuğu dili olurum.”

Konuştuğu zaman ağzından inci mercan saçılır, yağ bal dökülür herkes hayran kalır.

إِنْ دَعَانِي أَجَبْتُهُ

İn de'ânî ecebtühû. “Bana dua ederse şıp duasına icabet ederim, ne dilerse istediğini veririm.”

Hoşdua ederse hoş sonuç olur, beddua ederse beddua ettiği kimse mahvolur. Dediler ki;

“Yâ Resûlallah! Topraklar çatladı, hayvanlar susuzluktan ölüyor, yağmursuzluktan mahvolduk. Kırıldık geçiyoruz, dua et de yağmur yağsın!” dedi bedevinin birisi. Peygamber Efendimiz minberde hutbe irad ediyor, kalktı böyle, “Dua et de yağmur yağsın!” deyiverdi Peygamber Efendimiz'e. Peygamber Efendimiz de elini açtı, dedi; “Yâ Rabbi! Yağmur ihsan eyle!” diye dua etti.

Ne oldu muhterem kardeşlerim?

Sahâbe-i kirâm şehadet ediyorlar ki; “Gökyüzü masmavi idi bir tek bulut yoktu. Dağın arkasından sanki bir süvarinin at sür-

mesi gibi bir bulut çıktı geldi şakır şakır yağmur yağmaya başladı.” diyor.

Neden?

Resûlullah dua etti. Allah'ın sevgili kulu dua etti mi böyle olur.

Harem-i Şerifte bir imam var. Bir arkadaş diyor ki; “Bu imam evliyaullah. Yağmur duasına çıktık geçen gün, gök masmaviydi. Bir dua etti ağlayarak, şakır şakır yağmur başladı.” diyor.

Resûlullah'a da öyle olur, evliyaullah'a da öyle olur. Evliyaullah'a da öyle olur, Allah konuştuğu dili olur, dua ettiği zaman duasını kabul eder. Beddua ettiği kimse de mahvolur, mahvolur perişan olur.

Az kaldı, [hadîs-i şerîf bitmek üzere.]

وَأِنْ سَأَلْنِي أُعْطِيْتُهُ، وَمَا تَرَدَّدْتُ عَنْ شَيْءٍ أَنَا فَاعِلُهُ
تَرَدَّدِي عَنْ وَفَاتِهِ

Ve in seelenî a'taytühû. “Benden bir şey isterse veririm o kuluma. İhsan ederim, veririm.” *Ve mâ teraddedtü an şey'in ene fâilühû teraddüdî an vefâtihî.* “Hiçbir şeyden bu kulumun canını almak kadar tereddüt etmem. Her şeyi kadir-i mutlak olarak yaparım

da bu kulumun canını almakta tereddüt ettiğim kadar, sakındığım kadar hiç sakınmam.

Ben o sevgili kulumun canını almaya sakınırım.

Neden?

Üzülmesin diye.

Neden?

وَذَاكَ لِأَنَّهُ يَكْرَهُ الْمَوْتَ

Ve zâke li-ennehû yekrahü'l-mevte.

“Çünkü bu kul ölümden korkar.”

Ölüm zor geldiğinden ölümden korkar, Allah da o kulunu, sevdiği kulunun gönlü nâhoş olmasın diye onun canını almaktan tereddüt ettiğim kadar hiçbir şeyden tereddüt etmem buyuruyor. Ölümden korkar diye.

وَأَنَا أَكْرَهُ مَسَاءَتَهُ

Ve ene ekrahü mesâetehû. “Çünkü ben onun hoşuna gitmeyen şeyi sevmem.”

Her şeyin hoşuna gitmesini isterim. Gönlünün hoş olmasını isterim de gönlüne hoş gelmeyecek şeyi istemediğim için onun canını almakta tereddüt ederim.

Muhterem kardeşlerim!

d. Mehmed Zahid Kotku (Rahmetullahi Aleyh) Hocamızın Vefatı ile İlgili Bazı Kerametleri

Vefat sözü açılınca Hocamızın da vefatının seneyi devriyesi olduğundan, 13 Kasım'da vefat etmişti bir Perşembe günü öğleden önce, hacdan geldikten bir hafta sonra. Vefatı gününde takvimlerde ne yazıyordu biliyor musunuz, 13 Kasım takviminin arkasında?

“Benim vefatıma ağlama.” yazıyordu.

Kaç takvimin arkasında?

Filanca takvimin arkasında böyle bir şey yazıyordu. Bir başka takvimin arkasında yine buna benzer bir şey yazıyordu. Birkaç takvimin arkasında böyle kerâmeten o vefatı gününün takviminin arkasında böyle yazıyordu;

Benim vefatıma ağlama.

Çünkü ben ağlanılacak bir yere gitmiyorum.

Vah vah yazık yazık deme,

İnsan günaha düştüğü zaman yazık duruma düşer.

El-firak el-firak deme, ayrılık, ayrılıktan filan bahsetme kavuşmaya gidiyorum, diye böyle yazı vardı takvimin arkasında.

Vefatından aylarca önce bana demişti ki; “Abdülhâlık Gücdüvânî hazretlerinin nasihatlerini bir kartona basalım, şöyle bir tanzim et bakalım, şöyle bir sıraya koy.” demişti. Ben de sıraya koymuştum, bazı kardeşlerimiz onu çerçeveletmiş görüyorum. Ondan sonra okuttu bana, yatakta yatıyor; “Şurasına şu ilave yap, burasına bu ilave yap.” dedi. Ben de içimden düşündüm ki Hem Abdülhâlık Gücdüvânî Efendimiz'in nasihatlarını bana hazırlattırıyor kendisi hem de şurasına şu ilave yap burasına bu ilave yap diyor yani ilavesini anlayamadım. Meğer aylar önce bana kendi vasiyetini yazdırıyormuş! Ama yine kibarlığından, yine hocalarına bağlılığından hocalarının sözlerini aynen, işte Abdülhâlık Gücdüvânî Efendimiz'in vefatı anında halifesine verdiği nasihatler gibi aynen o nasihatleri ben de yapıyorum, bir de şurasına şu ilave, burasına bu ilave diye kendi ilavesini yapıyor.

Ben o zaman anlayamadım. Altı ay önceden bana o şeyi hazırlattı, meğer vasiyetiymiş. Başka bir vasiyeti de çıkmadı, hani çok aradık, gerçi son hafta tam her gün yanında değildim ama yatağının altından çıkar mı bazı vasiyeti gibi ama bulamadık vasiyeti. Herhal-

de belki de Allahuâlem oydu, önceden, altı ay önceden. O takvim yaprağında o vefatı gününde o şey vardı.

Mekke'de yanında beraber hacetmiş kardeşlerimiz vardı bilirler. Burada da vefat edip burada da defnolunmak iyi ama öbür tarafta da şeyler var diye böyle vefatının nerede olacağını, kendisinin nasıl istediğini belirten ifadeleri var.

Muhterem kardeşlerim!

Allah şefaatine nâil etsin. Allah sevgili kullarının yolundan ayırmasın. Allah bizi gaflete düşürmesin. Gaflet uykusundan uyandır-sın. Gözlerimizden gaflet perdelerini kaldır-sın. Basiretimizi küşâde eylesin. Sevdiği kul-lardan olmayı bize de nasip etsin.

Onlar bizim mürşidlerimiz, onlar bizim büyük rehberlerimiz. İşte böyle yaşanır, böyle hareket edilir diye bize yollarını gösterdiler, en güzel numûne oldular.

Muhterem kardeşlerim!

Bizim her ibadetimizin sevabı onlara gi-diyor. Tesbih çekiyoruz onlara gidiyor, nafîle namaz kılıyoruz onlara gidiyor, teheccüt kılı-yoruz onlara gidiyor.

Neden?

Bir hayra delalet eden onu yapmış gibi sevap kazanır. O mürşitler kimleri irşat etmişlerse irşat ettikleri insanların hepsinin işledikleri bütün hayır ve hasenâtın sevabı, kendilerinden hiç eksilmeden onlara gider. Onların sevabının ölçüsüne bizim aklımız ermez. Onların kazançları güldür güldür, defter-i âmâllerine dolan sevaplar...

Hocamızı anmak bize İstanbul'da olmadı da burada nasip oldu, aranızda nasip oldu. Kısmet böyleymiş. Burada şu kadar hatim indirdik, bu kadar zikir çektik. İstanbul'da ne kadar hatimler indiriliyor, Ankara'da ne kadar hatimler indiriliyor, bilmem başka diyarlarda, her yerde Hocamızı sevenler, ananlar, neler neler neler... hepsi onun defterine yazılıyor. Bizden bir şey eksilmeden hepsi, hepsi onun mîzanına konuluyor. Biz de sevabı aynı alıyoruz, o da bizim mürşidimiz olduğundan o sevapları da alıyor. Evliyaullahın hali böyledir.

Allah bize de o güzel halleri nasip etsin. Bizi sevdiği kullardan eylesin. Sevdiği kulların yanından ayırmasın. Sevdiği kullarıyla beraber cennetine dahil eylesin. Cemaliyle müşerref eylesin.

Çok konuştuk. Orhan abimiz de birkaç söz söylesin diye. O çünkü haccı filan çok beraber yaptı onunla. Biz fakültede olduğumuzdan, memur olduğumuzdan her zaman gidemiyorduk. Onlar daha çok şey yapıyorlardı. Mesela o hatırıma geldi, Kâbe baskını günü filan Hocamızla konuşmaları var. Biraz Orhan abiyi de dinlemek istiyorum. Vaktiniz müsaitse siz de buyurun. Buyurun.

İKİNCİ KONUŞMA (ORHAN BATI'NIN KONUŞMASI)

Eûzubillahimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Elhamdülillahi rabbil âlemin vessalatü vesselamü alâ rasûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihî ecmaîn.

es-Selamu aleyküm.

Muhterem kardeşlerim!

Ben Orhan Batı. 1925'te "Geçti Bor'un pazarı!" diye meşhur yerde doğdum. Orta ve lise tahsilimi Galatasaray'da, bazı kardeşlerim hatırlayacaktır, imalat hatası olarak bitirdim. İstanbul Teknik Üniversitesi'nden inşaat mühendisi olarak 1950'de mezun oldum.

1958'de Hoca Efendimiz *rahmetullahi aleyhi* tanıdım ve İskenderpaşa Camiinde onun arkasında namaz kıldım. Vefatından bir hafta kadar öncesine kadar hemen hemen beraberdik. Pek çok kereler kendisiyle beraber aynı yerde yattım. Beraber yedim. Bana özel bir ilgi gösterdi. Madenim bana göre özenilecek olmamakla beraber o demek ki kendisi kendi şeyine güvenerek benim üzerimde çok gayret etti, çalıştı, himmet etti ve dua etti.

Onun duası bereketine, babam ve annemin -Allah gani gani hepsine rahmet eylesin- hayır duaları hürmetine ve babamın bizlere yedirmeye gayret ettiği helal lokmalar hürmetine Cenâb-ı Hakk'a sayısız hamd ü senâlar olsun, şükürler olsun böyle bir kardeşiniz oldum. Sizlerle bir aradayım. Bununla iftihar ediyorum ve Cenâb-ı Hakk'a biraz önce de söylediğim gibi sayısız şükürler ediyorum.

Hoca Efendimiz *rahmetullahi aleyh* çok sakin bir insandı. Hemen hemen hiç kızdığını, öfkelendiğini, birisine biraz sert söylediğini beraber olduğumuz sürece duymadım, işitmedim.

Yalnız bir keresinde Hoca Efendimiz, Kalaba'da Esad Hocamız'ın evinde balkonda

oturuyorduk, kerimeleri daha o zaman küçük-tü, geldi dedesinin omuzuna çıkmaya çalıştı. O da o sırada bana bir şey yazdırıyordu, yazı-yordum. Sözünü kesmek durumunda kaldı ve ilk defa orada torununa biraz az şöyle sert, “Dur be kızım!” dediğini duydum. Hafif te-bessüm ettim; “Niye gülüyorsun?” dedi.

Beni bazen böyle söyletir. Bazen kendi-sinin cevap vermesi şey olan yerlerde o ceva-bı bana verdirtirdi. Mesela birisi bir şey yap-mış falan bir şey demiş, o arada; “Orhan sen ne diyorsun bu işe?” der ve ben o zaman his-sederdim zaten ki; “Söyleyene değil söylete-ne bak.” Cevabı öyle verirdim. Yine bir şey oldu diye şey yaptım.

“Niye gülüyorsun?” dedi. Dedim ki;

“Efendim, bizleri demek ki ne kadar se-viyorsunuz onu anladım. Bu sizin evladınız, sizin torununuz, sizin canınız. Gelip omuzu-nuza biraz yaslandı diye ona kızdınız. Halbuki biz sizin tepenizde her gün horon tepiyoruz, tepiniyoruz. Değil omuzunuza tutunmak bize bir uf bile demiyorsunuz.”

Hocamız son derece de hoşgörülü, mü-samahakâr birisiydi. Bizim cahilliğimizi, bizim bilgisizliğimizi, bizim çok affedersiniz terbi-

yesizliğimizi hiçbir gün yüzümüze vurmaz, onu en tatlı şekilde, en yumuşak şekilde düzeltir, tashih eder ve bütün hareketleriyle de bize örnek olurdu.

Kendisiyle Harem-i Şerif'te, Medîne-i Münevvere'de, Mekke-i Mükerrerme'de pek çok defalar beraber olduk. 1968'den vefatına kadar olan geçen yıllarda hep beraber hac yaptık; karadan havadan beraber gittik. Arafat'ta son haccında, vefatından önce son haccın Arafatında yine beraberdik. Oradan Medine'ye gittiğinde beraberdik, Cidde'ye döndüğü zaman da misafirimizdi yine orada Cidde'de beraberdik. Kendisine daha önce de zaten Medine-i Münevvere'de bir başka muhterem zât vefat etmişti. Ve o rahatsızdı, oraya, âdeta oraya Cennetü'l-Baki'ye defnedilmek için yani orada son zamanını bekliyordu. Biz de o sırada Medine-i Münevvere'de bir yer edinip, Rubat denilen yani misafirlerin kalacağı böyle yurt gibi bir yer yapalım diye çalışıyorduk. Çünkü orada ev alıp mülk alıp Suudludan gayrısının mal edinmesi mümkün değil.

“Efendim burada kalmayı düşünür müsünüz siz de?” dediğim zaman; “Yok.” dedi, “Her yerin kendine has bir takım âdetleri,

örfleri var. Biz de memleketimizde olsak iyi olur.” dedi. Ve bunu dediği zaman Cidde’de bizim evde beraberdik. Biz Perşembe günü kendisini oradan yolcu ettik. Geldi, İstanbul’da Perşembe günü saat öğleye yakın, öğle namazına yakın âhirete intikal etmişti. Ve vefatının kendi yanında olan arkadaşlardan sonra ilk hissedeni, ilk duyan Cidde’de ben oldum.

Mübarek yüzünü gören onun bir muhterem, bir mübarek zât olduğunu hemen anlardı. Çok tatlı bir yüzü vardı. Hiç yüzünde sert bir hat yoktu. Çok yumuşaktı. Gözleri hiç böyle sert bakmaz herkese tatlı bakardı. Biriyile konuşurken onun konuşması bitmesin, hep devam etsin, hep anlatsın isterdiniz. Çok alçakgönüllü idi, çok mütevazı idi. Çocukla çocuk olurdu büyükle büyük olurdu. Bazen öyle şakalar yapardı ki bir an dururduk.

Bir gün Ayşe validemize, Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* hakkında; “Yâ Ayşe! ‘Peygamber Efendimiz nasıldı?’ diye sorduklarında, hepiniz biliyorsunuz tabii cevaben şöyle demiş; “Onun ahlâkı Kur’an ahlakıydı.”

Hoca Efendimiz *rahmetullahi aleyh* de Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*'in âdeta yanında bulunmuş, onunla beraber olmuş, onun ahlakıyla ahlaklanmış, onun hal ve hareketiyle hareketlenmiş birisiydi. Hareketlerinde, tavrında, davranışında sünnete aykırı hiçbir şey görmek mümkün değildi. Çok o işe önem verirdi. Hatta bazı sünnetleri biz, ben uzun yıllar Suudi Arabistan'da kaldım, oradaki kimseler bile bilmiyorlardı ve; “Bunu siz nereden çıkardınız?” diye hayret ediyorlardı. Biz de onlara yerini açıp gösteriyorduk ve bütün bunları Hoca Efendimiz *rahmetullahi aleyh*'ten öğrenmiştik. O bize bunları hem anlatmış hem de yaşantısıyla bizzat göstermişti.

Zaten biliyorsunuz Kur'ân-ı Kerîm'e hiç kimse, “Bu uygulanamaz, tatbik edilemez, teorik bir takım kurallar ihtiva eden bir kitap.” diyemez. Çünkü zamanında vaktinde Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bu işin baş uygulayıcısı. Ondan sonra sahabe-i kirâm, ondan sonra tabiin, tebe-i tabiin ve bütün diğer ashabın hepsi de bizzat onunla beraber Kur'an ahlakına uygun Kur'an'ın emirlerine uygun yaşamışlar. Bize

onun yaşanabileceğini, onun tatbik edilebileceğini göstermişler.

Cenab-ı Hak bizlere de inşaallah onların ahlakıyla ahlaklanmayı, onların uyguladıkları gibi uygulamayı nasip etsin.

Allah'a hamd ü senâlar olsun ki böyle bir sevgili kulunu bizim de Hocamız olmasını bize lütfetti, nasip etti ve ondan sonra da Allah daha uzun yıllar ömür versin Esad Hocamız şu anda himmetini, gayretini esirgemiyorlar.

Allah daha çok sağlık ve âfiyet versin. Uzun ömür versin.

Biliyorsunuz önemli bir ameliyat geçirdi kendileri. Şimdi hepiniz adına ben geçmiş olsun diyorum kendisine. Ve tekrar sıhhat afiyetler diliyorum.

Muhterem kardeşlerim!

Vakit epey ilerledi. Ben de üzerinize âfiyet biraz rahatsızım aslında. Ama sizleri böyle görünce çok kısa bir vaktinizi almadan edemeyeceğim. Aslında sizlerle beraber olmak istiyorum. Çünkü ben kışın Antalya'da oturuyorum. Dışardan gelmiyorum yani hep Antalya'dayım. Biraz söylediğim gibi rahatsızlığım dolayısıyla evden çıkmıyorum, genellikle

le evdeyim. Sizlere dua ediyorum. Sizlerden de dua bekliyorum.

Allah cümlelenize sıhhat âfiyet versin öncelikle. Allah imandan, Kur'an'dan ayırmasın. Cenab-ı Hak önce kendisine kul, Peygamberine ümmet ve büyüklerimize talebe olmayı nasip etsin. Onların bizlere gösterdiği yolda gitmeyi nasip etsin.

Evet bütün geçmişlerimiz için ve bâhusus Hocamız Mehmed Zahid Kotku için el-Fâtiha.

e. Harem-i Şerif Baskını Günü Hocamızın Kerameti

Bu Harem-i Şerîf baskını meselesini söyledim de unuttu, merak edersiniz. Mekke-i Mükerreme'nin Aziziye diye Mina'ya yakın bir semti var. Kestirmeden gidilse Harem-i Şerif'e 5-6 kilometre mesafesi olan, öteki yerden gidilse daha uzun mesafesi olan bir yer, orada kalıyorlar. Orhan Bey'in şirketinin villasında kalıyorlar diyelim. Her gün de sabahleyin Orhan Bey arabasıyla Harem-i Şerîf'e götürüyor, sabah namazını kılıyorlar, işrakı bekleyip şey yapıp Mescid-i Haram'dan, Kabe-i Müşerreffe'nin olduğu yerden geliyorlar.

O gün hazırlanmış Orhan abimiz; “Hocam hazırız, Harem-i Şerîf’e gidebiliriz.” demiş. Hocamız, “Hayır gitmeyelim.” demiş.

Hocamız bazen böyle, “Siz bilirsiniz.” filan derdi de, huyunu bilirler yakından kendisini tanımış olanlar, kesin söz söylemezdi, “Eh.” derdi, “Nasıl isterseniz.” derdi, “Siz bilirsiniz.” derdi, böyle kesin konuştuğu nadirdir. Bunun kıymetini, önemini herkes, tanıyamayanlar şey yapamaz.

“Hayır gitmeyelim.” [demiş.]

Tabii Aziziye’de namaz kılmak, Aziziye’deki bir camide namaz kılmak sevap ama Kâbe-i Müşerrefe’nin olduğu Mescid-i Haram’da namaz kılmak çok daha sevap diye düşünüyoruz. Yani orada 100 bin misli sevap diye düşünüyoruz.

Tabii Hocamız da rahatsız olduğundan, eh belki ihtiyardır, gitmiyordur diye düşünmüş Orhan abi. Bu sefer ikinci bir defa huzuruna gitmiş; “Efendim, rahatsızsınız herhalde müsadenizle biz gidelim mi?” demiş. “Hayır siz de gitmeyin.” demiş. Nasıl bir tarzda söylediye ona da, “Hayır siz de gitmeyin.” demiş.

Afallamışlar, şaşırılmışlar yani giderdi her sabah gitmiyor, kendilerini bırakması muhtemeldi beklenirdi o da olmuyor. Acaba neden filan diye hayret ederken Harem-i Şerîf tarafından top sesleri, makineli tüfek sesleri başlamış. Yani Harem'e gitselerdi orada günlerce mi saatlerce mi hapis kalacaklardı. Girdiği yerden çıkamayacaklardı. İçerdekiler dışarı çıkamayacaklar. Yüz numara yok içerde, şey dışarıda. Kurşunlar vızıldayacak, bombalar atılacak. İki taraf silahlarını kullanacak şey yapacak. Yani bir kerâmet.

f. Hocamızın Çok Etkileyici Bazı Kerametleri

Bendeniz Ankara İlahiyat'ta görevliydim. Başka bir şehirde bir görev imkânı var. Mali bakımdan maaşı biraz daha yüksek. Daha yüksek ve Ankara'ya nisbetle İstanbul'a çok daha yakın. Hem sık Hocamızın yanına gidip geleceğiz. Hatta İstanbul'da oturacağız o şehre gelip gidip işimizi göreceğiz. Hem maaşı var, maddî tarafı var mânevî tarafı var, nereden baksan tatlı görünüyor. Bunları böyle ben hafifçe böyle arz ederek dedim ki; "O şehre nakletmemizi emreder misiniz, uygun görür müsünüz? gibi bir şey söyledim. Şöyle

bir tefekkür etti bir müddet, ondan sonra; “Otur oturduğun yerde!” dedi. “Gitme.” dedi. Kesin. Yani benim lehime olacak, madde-ten daha çok para alacağım, maaş az şeyde [ilahiyatta], daha rahat olacağım filan. “Otur oturduğun yerde.” dedi.

O şehirde ondan sonra, o benim gideceğim müessesede öyle takibat, öyle cezalar, öyle sıkıntılar, öyle şeyler oldu ki oradaki öğretim üyelerinin her birini bir tarafa dağıttılar, mahkemelere verdiler, haksız yere eza ettiler cefa ettiler. Çok sıkıntılar oldu, örf-i idarenin çok şeyine uğradılar. Beni oraya getirtmedi, hayır dedi oldu bitti.

Başka yerde anlatmıştım. İhvanımızdan Cemil Efendi vardı. Öğretmen Cemil Efendi ilkokul öğretmenliğini yapmış. Tabii mürekkep yalamış bilgisi var şeyi var filan. Yakınının abisi veya babası belki unuttum Erzurum müftüsü, Erzurum müftülüğü yapmış, böyle bir kimse. Biraz böyle itiraz yollu fikirler filan hatırına gelmiş. Unuttum ne olduğunu da nedeni hatırımda değil, keşke yazsaydım.

İskenderpaşa Camiinde namazı kılmışlar Hocamız önden çıkmış yürürken o da arkada ama kafasında itiraz yollu bazı düşünceler.

Döndü bana diyor, şöyle çıkıp dururken yani dış kapıya çıkacaklar meslerinin önüne pa-buçlarını koyacaklar giyecek meslerini çıkacak dışarıya. Döndü, o düşündüklerimin cevabını, “Öyle olmaz böyle olur.” diye takır takır söyledi diyor. Aklımdan geçen, içimden geçen şeyler, döndü söyledi diyor.

Bir başka misal yani evliyaullahın hali nasıldır bilinsin diye söylüyorum. Benim erkek kardeşim hocamızın torunuyla evli. Ben kızıyla evliyim damadıyım, halefiyim. Benim erkek kardeşim de torunuyla evli. Çocukları oldu. Biz de geçmiş olsun diye hastanede ziyaretine gittik. Gelinimiz, torunu diyor ki, daha doğum 5-6 saat olmuş yeni böyle doğum. “Şimdi rüyamda dedemi gördüm. ‘Evladım çocuğun hayırlı olsun’ dedi bana.” diyor. Vefat etmiş yani vefatından çok seneler geçmiş. Torununun çocuğu oldu diye rüyasında, “Evladım hayırlı olsun, mübarek olsun.” diye az önce rüyamda gördüm dedi gelinimiz.

Medine-i Münevvere’de bir Mustafa kardeşimiz var. Rüya görmüş, “E Mustafa artık bize müsaade. Hakkına helal et, haydi Allahısmarladık biz gidiyoruz.” filan diye rüyada böyle görmüş. Uyanmış, demiş Hocamız vefat

edecek çünkü veda ediyor benimle diye. Telefonlaşmışlar şey yapmışlar Hocamızın vefat haberini almış.

Muhterem kardeşlerim!

Birkaç misâli var, sevdiği insanların rüyalarında helalleşmiş vedalaşmış öyle gitmiş.

Tabii insan ibadeti kerâmete ermek için, dervişliği kerâmete ermek için yapmaz.

g. İbadet Keramete Ermek İçin Yapılmaz

İbadet taat hayır hasenât her şey niçin yapılır?

Allah'ın rızasını kazanmak için yapılır muhterem kardeşlerim ama yani insan eğer gönlü safi olursa, kalbi temiz olursa, ahlâkı güzel olursa yani iyi derviş olursa... Hocamız tasavvufun böyle nurdan timsaliydi. Tasavvufun nurdan, mücessem ama nurdan timsaliydi, tam, tam timsaliydi.

h. Hocamızın Dervişliği

Dervişliğini hatırlayanlar söylüyorlar, hocasının meclisine bir girerdi bir otururdu, dizini değıştirmezdi saatlerce böyle çakılı gibi dururdu diyorlar. Öyleydi, öyle bağılıydı. Diyor ki, “Ben Gümüshanevî hazretlerinin kıt-

miriyim.” Söze bak! Bizimle konuşurken, “Şu âciz kardeşiniz.” derdi. Yani ihvana hitap ederken, “Şu âciz kardeşiniz.” diye konuşurdu. Hem de hakikaten öyle gibi şey yapardı ama her sözünde her işaretinde bir şeyi vardı.

Orhan abi, başkaları filan mebusluğa müracaat etmişlerdi, onlar kazanamadı. demiş, “Siz kazanamadığınıza şükür olarak birer kurban keseceksiniz.” Kazanamadığınıza şükür olarak birer kurban keseceksiniz demiş, onlar da hakikaten şeyde kesmişler. Ondan sonra tabii o mebuslar, o devre seçilen mebuslar 80 ihtilalinde hepsi hapse girdiler. Hepsi aylarca, yıllarca ölüm tehlikesi ile yatarak kalkarak ne kadar kaldılar biliyorsunuz. Sonra şey yaptı. O zaman demişler ki; “Efendim, bizi ne kadar seviyorsunuz ki yani biz seçilmedik, o zaman bir kurban kesmiştik. Demek ki arkasından bir de böyle hapis mapis varmış, hiç onlara uğramadımıza göre biz demek ki yedi kurban kesmemiz lazımmış! Hani deve [yedi kişiye kurban oluyor ya.]

“Bana dua ettiği zaman duasına icabet ederim, bir şey istediği zaman istediğini bah-

şederim.” diye hadîs-i şerîf okuduk ya. Evliyaullahın böyle büyük şeyleri oluyor.

i. İşin Aslı Allah'ın Sevdiği Bir Kul Olmak

Muhterem kardeşlerim!

Allah'a has kul olmaya bakın. Her şey boş, para pul mevki makam rütbe, hatta sıhhat âfiyet. Her şey boş ama gaye Allah'ın sevdiği bir kul olmak. İşin aslı faslı bu. İyi derviş olmak, has derviş olmak, has insan olmak. Kibirsiz, ucupsuz, kimseyi incitmeyen, herkesin sevdiği, herkesin hayranlık duyduğu, herkesin böyle âşık olduğu insan olacağız, herkesin.

İki tane çok zengin insan vardı, yaşlı başlı insanlar. Hocamızın hiç yanından ayırmazlar, Hocamızı evlerine davet ederler elini öperler vesaire. Vefat ettikten sonra Hocamız, tabii emanet bize intikal etti, biz de ihvanımıza hizmet edelim filan diye uğraşırız. Onları da ben şey sanıyorum bizim ihvanımızdan sanıyorum. Yok dediler, biz Sami Efendi'nin ihvanıyız dediler. Sami Efendinin ihvanıyız dediler. Böyle idi Hocamız yani aşık olmamak mümkün değildi, sevmemek mümkün değildi.

Bizim, köylü ev sahibimiz vardı Ankara'da, bir gördü Hocamızı, sonra Hocamız başka yere gitti. Sonra bana soruyor, "Kimdi o güzel adam?" Kimdi o güzel adam yani köylü tâbiriyle dobra dobra soruyor bana, "Kimdi o güzel adam?"

"Kayınpederim." dedim.

Yani herkes böyle uzaktan gördü mü, "Kim bu zât-ı muhterem?" diye gelir fıs fıs sorarlardı.

Boyundan büyük gösterirdi, heybetli görünürdü. Yanına gidersen bakarsın senin boyunda ama iki misli gibi gösterirdi, dağ gibi görünürdü.

Çok şeyleri var, anlatmaya sığmaz.

[Orhan Batı konuşuyor.]

Şimdi aklıma geldi müsaade ederseniz.

Hocamız: Buyurun.

j. Hocamızla Her Tavaf Edişimizde Önümüzde Boşluk Açılırdı (Konuşan: Orhan Batı)

Çok beraber hac yaptık dedim. Tavaf yaptığımız zamanlarda hacca giden kardeşlerimiz bilir ne kadar kalabalık olduğunu, aşağıda tavaf yapmanın ne kadar güç olduğunu.

Biz Hocamızla tavaf yaparken önümüz açılırdı veyahut önümüzde bir boşluk olurdu ve hiç sıkıntı çekmeden bütün tavaflarımızı yapardık. Yani Allahuâlem orada yani melekler böyle bir yer alırlar, Hocamıza yer açarlar, onun sayesinde biz de rahat, çok rahat tavaf yapardık. Bir çok kereler Hacer-i Esved'i öperdik. Ama bütün bu kerâmetlerini hiçbir zaman göstermezdi.

Yine Harem-i Şerîf'te olduğumuz sırada, tabii dünyanın her tarafından geliyorlar. Hocamızı görenler ya onun *hâzâ evliyâ* olduğunu anlarlar gelip elini öperlerdi. Kucaklaşmadığı, sevişmediği hiç kimse yoktu.

Evet ben yine sözü Hocamıza bırakıyorum. Özür dilerim tekrar şey yayıp böldüğüm için.

[Hocamız devam ediyor.]

k. Dervişliğe Giriş Ders Tarifi ve Çok Önemli Nasihatler

Fazla bir şey söylemeyeceğim yani gaye Allah'ın sevdiği kul olmaya çalışmak. Güzel ahlâkı elde etmek. Ahlâk-ı seyyieden, kötü huylardan arınmaya çalışmak. Tatlı dilli, geçimli, kâmil, sabırlı, şükürlü, gayretli, him-

metli müslümanlar olmak. Böyle olunca Allah tabii lütfediyor, ihsan ediyor, ikram ediyor. Her zaman zaten âsi kullarına bile lütfu ihsanı var. Şeyh Sadinin bir sözü diyor ki;

“Ey Kerim Allah! Gayb hazinelerinden ateşpereste, hıristiyana rızık veriyorsun. Düşmanlarını bile böyle beslerken dostlarını ihmal eder misin Yâ Rabbi!” diyor bir şiirinde.

Yani Rabbü'l-âlemîn herkese lütfunu ihsan ediyor da tabii mü'min kullarına ikramının tarifi mümkün değil. O ikrâmâta ermek lazım, âhireti kazanmak lazım, cennetlik olmak lazım.

فَمَنْ زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ

*Fe-men zühziha ani'n-nâri ve udhile'l-cennete fe-kad fâze.*¹⁰

Gaye nedir?

Cehenneme girmemek, yanlış yoldan yanlış yaşayıştan dönmek, hak yola girmek, hakka gelmek. Böyle bir dönüşte tevbe-i nasûh derler.

¹⁰ 3/Âl-i İmrân, 185.

Allah bizim bu tevbemizi kabul etsin, tevbe-i nasûh eylesin.

Böyle bir dönüşle hakka dönen bir kim-
senin geçmiş günahları affolur. İslâm, gerçek
müslüman oluş mâkablını siler, eski günahla-
rın hepsini siler.

O bakımdan Allah bizim de geçmiş güna-
larımızı silsin.

Silinmeyen şey nedir?

Kul haklarıdır. Onun için derviş olacak
bir insan hem tevbe etmeli, aşk ile sıdk ile
bir daha günaha düşmemek niyetiyle azmiyle
hem tevbe etmeli hem de kul haklarını öde-
meye çalışmalı. Siz de öyle yapın. Üzerinizde
kul hakları varsa verin, ödeyin kurtulun. Âhi-
rette yakanıza yapışacak, Mahkeme-i Küb-
ra'da sizi Allah'a dava edecek bir insan kal-
masın. Kul haklarından kurtulun çünkü o tev-
beyle silinmez. O ödemekle kurtulunur. Kimin
malını aldıysanız, mülkünü aldıysanız, haksız-
lık yaptıysanız hatta hataen, kasten o tutma-
dığınız oruçları tutmanız lazım, vermediğimiz
zekatları vermemiz lazım. İbadet borçları da
ödenecek.

Onun için dervişliğe girişte bir tevbe var,
tevbe şartı var. Bir, kul hakkını ödeme şartı

var bir de namazları ve diğer ibadetleri ödeme şartı var. Bunlara dikkat edin ödeyin. O şey tamam olsun iş tamam olsun.

Devamlı abdestli gezin bundan sonra. Mecbur değil.

Öteki müslümanlar abdestli gezmiyorlar biz de şimdiye kadar gezmiyorduk filan.

Ama abdestli gezerseniz hayrınız bereketiniz çok olur. Âdaptandır, tasavvufun tarikatın âdâbındandır. Abdestli gezerseniz keseniz bereketli olur, zamanınız bereketli olur, başınız dinç olur, sevabınız çok olur, şeytan yanınıza sokulamaz, sizi kandıramaz, vesvese veremez, aldatamaz, ibadetleri kolay yaparsınız. Pek çok faydalara erersiniz. Abdestli gezin.

Allah temiz kullarını sever.

إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ

*Innellâhe yuhibbü't-tevvâbîn ve yuhibbü'l-mütetahhirîne.*¹¹

Temizlikte ihtimam eden kulları sever Allah.

Neden tırnaklarımızı kesiyoruz?

¹¹ 2/Bakara, 222.

Niye koltuk altlarımızı kazıyoruz, kasıklarımızı kazıyoruz, namaz abdesti alıyoruz, gusül abdesti alıyoruz?

Temizlik için. Allah temiz kulları sevdiğinden. Devamlı abdestli gezmek de abdestli gezmeye gayret etmek de iyidir. Tabii gusülsüz hiç gezmek lazım da abdestsiz de gezmek en güzel şey. Onun için abdestli gezmekte vazifeniz olsun.

Bir de zikir. Zikir Peygamber Efendimiz'in çok kuvvetli emridir. Kur'ân-ı Kerîm'in çok âyetlerinde geçen emirdir. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; "Her hacerin şecerin yanında Allah'ı zikredin." Yani her taşın ağacın yanında, her fırsatta. Ağacı dolandı taşla karşılaştın, Antalya'da da taş çok, ağaç çok maşaallah. Yani çok zikredin.

وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا

*Ve'z-zâkirînellâhe kesîran ve'z-zâkirât.*¹²

Dervişin sermayesinin kaynağı zikirdir.

Neden?

Zikir en sevaplı ibadet olduğundan.

Nasıl sevaplı?

¹² 33/Ahzâb, 35.

İbadetlerin de hepsinin sevabı aynı değildir, bazı ibadetlerin sevabı çoktur. Mesela Allah yolunda, fisebilillah masrafın sevabı 700 mislidir. Anneye babaya yapılan masrafın sevabı 700 mislidir. Ailesine, evlâd ü iyâline yapılan masrafın sevabı 700 mislidir. Yani evinize bir file götürüyorsunuz, bir masraf yapıyorsunuz, bunun sevabı çoktur. Bazıları fakire on kuruş verdiği zaman hayır yaptığını sanıyor da evine file götürdüğü zaman hayır yaptığının farkında değil. O da 700 misli sevaplı. Hadîs-i şerîfte [böyle bildiriliyor] ama bir başka hadîs-i şerîf var ki zikrullah bu gibi hayırlardan da 100 misli daha sevaplı. Yani $700 \times 100 = 70$ bin mislidir zikrullahın sevabı. Bir Allah dedin mi, bir lâ ilâhe illallah dedin mi, sübhanallah, elhamdülillah... neyse bu 70 bindir.

Bir de zikri insan kalbinden, içinden, kimsenin duymayacağı şekilde yaparsa o da dille yapılan âşikâre zikirten 70 kat daha fazladır. $70\ 000 \times 70 = 4$ milyon 900 bin. Görüyorsunuz zikrullahın kat sayısı, sevabı ne kadar çok oluyor.

Onun için tarikatlerimizde, dervişlikte, tasavvuf yolunda bu çok sevaplı ve çok kolay

ibadet esas alınmıştır. Derviş çok zikir yapsın da sevabı çok olsun da günahlardan çarçabuk pak olsun da Allah'ın sevdiği bir düz noktaya, yere ulaşsın diye zikir tavsiye edilmiştir.

Muhterem kardeşlerim!

Tabii dervişlik kısacası iyi müslüman, tam müslüman, örnek müslüman olmaktır, eksiksiz müslüman olmaktır da ama günlük zikirlerinizi yapacaksınız. *Ve'z-zâkirînellâhe kesîran ve'z-zâkirât* müjdesine de nâil olmak için çok zikir yapacaksınız..

Zikri ne zaman yapalım?

Her zaman yapabilirsiniz. Oturacaksınız kibleye karşı abdestli. Gözünüzü yumacaksınız seccadenizde. Sakin temiz تنها bir yerde evvela 25 defa *estağfirullah* diye başlayın. Âdabı bu. Sonra bir Fâtîha üç İhlâs-ı Şerîf okuyun, bunları Peygamber Efendimiz'e ve ondan bize kadar bu vazifeyi yapagelmiş müteselsilen bize devretmiş olan bu şeyhlerimizin, pirlerimizin ruhlarına hediye edin ki, bak Hocamızdan bize geldi vazife. Biz gideceğiz bizden sonra ki halifemize geçecek. Ondan sonra ötekisine. Geriye doğru da Hocamızdan evvel Mustafa Fevzi Efendi'ye, oradan Gümüşhaneli Efendimiz'e, oradan Hâlid-i Bağ-

dâdî Efendimiz'e, oradan Abdullah Dehlevî Efendimiz'e, oradan İmâm-ı Rabbânî Efendimiz'e, Bahaddin-i Nakşibend Efendimiz'e, Ebû Bekir Efendimiz'e, Peygamber Efendimiz'e... böyle gidiyor yani bağlantı var.

Onlara tabii bir Fâtîha üç İhlâs-ı Şerîf okuyup o mübareklerin sevgilerini kazanmaya, rızalarına ermeye, himmet ve teveccühlerine nâil olmaya gayret edin zikre oturduğunuz zaman.

Sonra gözünüzü kapatıp ölümü ve ölümden sonraki halleri düşüneceksiniz. Buna tasavvufta *râbîta-i mevt* derler, tefekkür-ü mevt derler, tezekkür-ü mevt derler. Ölmeden evvel ölmek derler. Duymuşsunuzdur, "Ölmeden evvel öl."

Nasıl olacak?

Yani ölmüşsün gibi düşün, öldükten sonra iş işten geçmiş demektir, oradan geriye geliş yok. Ölüm bir kapıdır ki o kapıdan geçtin mi bu tarafa dönüş yok. Ama ölmeden evvel ölümü düşünürsen tedbir alırsın.

Gözünü kapayacaksın nasıl öleceğini, nasıl Azrail'in geleceğini canını alacağını, seni nasıl yıkayıp kefenleyeceklerini, nasıl namazını kılacaklarını, nasıl kabre koyacaklarını,

kabirde nasıl meleklerin gelip sorgu sual edeceğini, cevapları doğru verince kabrin nasıl genişleyeceğini, evliyaullah büyüklerimizin nasıl gelip karşılayacağını, sonra kıyamet kopunca kabirden nasıl kalkacağımızı, mahşer yerinde nasıl titreyip bekleyip korkudan diz çöküp hesaba muntazır olacağımızı, mahkeme-i kübrânın nasıl kurulacağını, hesaba insanların nasıl çekileceğini, o terazinin, mizanın kefelerini, o muazzamlığı, semâvâtı ve arzı içine alacak kadar o muazzamlığı görünce meleklerin bile nasıl titreştiğini, günahları yok ama onlar bile o heybetten titreşecekler.

İnsanoğlu mahvolacak, hesaplar görülecek, haklar alınacak verilecek. Ehl-i cennet ayrılacak, ehl-i cehennem ayrılacak. Ehl-i cennetin yüzü pırl pırl nurânî sıratı geçip cennete varacaklar, ebedî saadete erecekler. Ne mutlu!

Allah cümlemizi onlardan eylesin.

Ehl-i cehennem cehenneme atılacak cayır cayır yanacak, türlü türlü azaplara uğrayacak, çok pişman ve perişan olacak. Bunları düşüneceksiniz, işte *râbıta-i mevt* dediğimiz bu. Bunları gözünüzün önünden böyle televizyon gibi göz önünden geçireceksiniz. Nef-

sinize diyeceksiniz ki, ey nefs-i emmâre aklını başına topla ölüm hak.

Var mı kurtuluş?

Yok.

Ölecek misin?

Öleceksin. Ölmeden evvel tedbirini al. Ehl-i cennetten olmaya çalış. Cehenneme düşmemek için dikkat et ayağını denk al. Dünyanın fâni lezzetlerine takılıp da cehennemlik bir insan durumuna düşme diye nefsinize nasihat edeceksiniz.

İşte bu, bu düşünce çok sevaplı bir şeydir. Düşünmek zaten çok sevaplıdır.

Lâ ibâdete *ke't-tefekkür*. Bütün kardeşlerimiz bilirler, "İbadetin en sevaplısı tefekkürdür." Çünkü insan tefekkürle her şeyi buluyor; Allah'ı buluyor, doğru yolu buluyor, hayrı buluyor, hasenâtı buluyor, hak yolda yürüyor, tevbe ediyor. Her şey tefekkürle. Yani şu akıl çok büyük nimet, tefekkür çok büyük nimet. Bu ölümü düşünmek de insanı ikaz eder, nefsi ıslah eder. Kalbi nurlandıran, insanın makamını yükselten, sevabını arttıran bir vazifedir. Bunu da yapacaksınız.

Demek ki hayret edeceğiniz bir şey söylemiş oluyorum. Derviş hemen oturup zikre

başlamıyor. Büyüklerimize Fatihalar vesaireler İhlaslar hediye ettikten sonra ölümü düşünüyor, bu da bir vazife tamam.

İkincisi *râbıta-i mürşid* yapmaktır.

Râbıta-i mürşid yapmak ne demek?

Gözünü kapayıp mürşidini karşısında hayalinde göz önüne getirmektir. İnsan böyle mürşidine rabıta yaptığı zaman mürşidinden, o evliyaullah silsilesinden kendisine Allahu Teâlâ hazretleri büyük füyûzât gönderir. O zaman yaptığı ibadetin faydasını görür, tadını tadar ve kısa zamanda terakki eder. Eski büyüklerimiz tarikatlarda dervişin kısa zamanda maneviyatı açılsın diye onlara günlerce rabıta emrederlermiş. Uğraş bakalım, devam bakalım, haydi bakalım. Rabıta rabıta rabıta rabıta... ta ki paslar gitsin o maneviyatı açılsın diye. Onun için *râbıta-i mürşidi* de güzel şey yapmaya dikkat edin ki sizin de iç aleminiz, kalbiniz çalışmaya başlasın, aletler sıhhatli çalışmaya başlasın. Feyziniz çok olur.

Ve bilin ki evliyaullahın ruhlarına Allah selahiyet vermiştir onlar *tarfetü'l-ayn-ı cihân* gezerler. *Tarfetü'l-ayn* da gezerler. Onun için yani benim pirlerin, mürşidlerimin ruhaniyeti yanibaşımdadır, ben onların huzu-

rundayım. Yaptığım işe dikkat edeyim, söylediğim söze dikkat edeyim diye de huzurda olmanın âdâbını da daima takının. Râbıta-i mürşidi de yapacaksınız.

Üçüncü tavsiye de *râbıta-i huzûr* veya *râbıta-i kalb* denilen bir rabıta'dır ki o da insanın kalbine doğru başını eğip kalbine nazar etmesidir. Kalbi insanın gönlü demek yani şu et parçası değil. Ama o et parçasının ötesinde, o et parçası sanki bir kapı pencereymiş gibi gönül âlemi. İnsan gözünü kapattığı zaman neler görüyor. Tabii bunlar hayal gibi ama görmeye başladığı zaman başka şeyleri de görür, başka tecellilere de nâil olur. Onun için o gönül âlemine kalbine teveccüh edecek. O gönül âlemi nur âlemidir, günahlardan kararıyor, hadîs-i şerîflerde böyle bildiriliyor. Huzûr-u Rabbü'l-âlemîn'de olduğunu bilecek, boynun bükecek diyecek ki;

“Yâ Rabbi! Sen her yerde hâzır ve nâzır-sın. Ben seni görmüyorum ama sen beni görüyorsun, benimlesin, ben senin kulunum. Eksikğim kusurum çok, pişmanım, perişanım. Her halim sana mâlum. Hiç bir şeyi saklayamam. Affıma geldim, affımı istiyorum. Bana yardım eyle Yâ Rabbi! Kusuruma bakma, affetmeyi

seversin. Elimden tut, tevfikini refik eyle. Beni de seni zikreden zâkir, ne şükreden şâkir kullarının arasına kabul eyle Yâ Rabbi!" diye dua edeceksiniz.

İşte Allah'ın huzurunda olduğunu insanın böyle düşünmesine, gönül âleminden gönlüne teveccüh edip de böyle Allah'ın huzurunda olduğunu anlamasına, o yakınlığı sezmesine de *râbıta-i kalb* deniliyor, *râbıta-i huzûr* deniliyor.

Demek ki bu tefekkürleri yapacaksınız. Râbıta-i mevt, ölümü düşünmek. Râbıta-i mürşid, mürşidi düşünmek. Râbıta-i huzur veya râbıta-i kalb, Allah'ın huzurunda olduğunun idrakine ermek. Ondan sonra elinize tesbih alıp günlük zikir vazifelerinizi yapın.

Zikir olarak 100 defa estağfirullah çekin, bir.

100 defa lâ ilâhe illallah çekin, iki. Durumu müsait olanlara 500'e 1000'e kadar müsaade ediyorum.

Üçüncüsü 1000 defa Allah Allah diye Lafza-i Celâl'i çekin. Onu da 5000'e kadar müsaade ediyorum.

100 defa Peygamber Efendimiz'e salavât-ı şerîfe getirin. Cuma günlerin de onu da 500

- 1000 defa yapmanız hadîs-i şerîfin gereğidir. Onu da tavsiye ederim.

100 defa da Kulhüvallah'ı okuyun her gün. Bunun hakkında çok hadîs-i şerîfler vardır. Şu kitapta da vardır.

Buna böyle müdavim olursanız, bu zikirleri yaparsanız hepsi hadîs-i şerîflerde olan zikirlerdir. Günlük vazifeleri yapmış olursunuz, çok sevaplara nâil olursunuz.

Sonra bir de zikr-i kalbî vardır. Onu da size şimdi anlatayım, öğreteyim. Beni dinleyin;

Lâ ilâhe illallah, lâ ilâhe illallah, lâ ilâhe illallah...

Buyurun siz de beraber söyleyin, Allah şahit olsun. Buyurun;

Lâ ilâhe illallah, lâ ilâhe illallah, lâ ilâhe illallah...

Allah... Allah...

Allah... Allah...

Allah... Allah...

Şimdi ağzınızı kapatın, gözünüzü de yumun, Allah demeyi içinizden sessiz devam ettirin. Düşünürmüş gibi, dille dudakla zorlayarak değil. Devam...

Allah mübarek etsin.

İşte insanın böyle sessizce içinden kim-
senin anlamayacağı, duyamayacağı şekilde
gizli şekilde Allah demesi, lâ ilâhe illallah
demesi, zikri içinden böyle yapması zikr-i
kalbî derler. Bu, 4 milyon 900 bin sevap ka-
zandırdığını söylediğim zikir çeşididir. Kalbi-
nizi de bu zikre alıştırmak. Yolda, işte, gecede,
gündüzde hep kalbiniz böyle içinizden Allah
Allah desin, kimse duymaz kimse bilmez. O
sevapları da her seferinde alırsınız, çok seva-
ba nâil olursunuz, çok hayırlara erersiniz.

Bizim yolumuz Peygamber Efendimiz'in
sünnetine uyup bid'atlardan kaçınmak yolu-
dur. Ruhsatlarla değil azîmetlerle amel eyle-
mek yoludur. Yani ihtiyatlı, dikkatli, takvâ
yolunda yürümek yolumuzdur.

Devamlı abdestli olacaksınız. Namazları
cemaatle kılmaya gayret edeceksiniz. Evvel
vaktinde kılmaya dikkat edeceksiniz. Sabah
namazını yatsı namazını camide kılmaya dik-
kat edin.

Sabah namazından sonra işrak vaktine
kadar oturup zikirle, Kur'an'la, ilimle, irfanla
meşgul olun. Güneşin doğmasını yarım saat
geçince işrak namazını kılınır, Efendimiz'in
sünnetidir. Bunu tavsiye ederim. Bunu yapar-

sanız çok sevapları vardır. Hac ve umre yapmış gibi o gün sevap alırsınız, rızkınız bol olur, çok ganimetlere erersiniz. İşrak namazını kılın.

Sabahla öğlen arasında dört rekât duhâ namazı kılın. Saat 10'da, 9'da, 9.30'da, 11.30'da filan neyse, öğlene 50 dakika kalıncaya kadar duhâ namazı kılınır. O da hadîs-i şerîflerde var. Akşam namazının arkasından evvabîn namazı vardır. Akşamın sünnetinden sonra iki rekât, dört rekât, altı rekât kılınınsın diye hadîs-i şerîflerde geçiyor. Onu da kılın. Gece yatarken taze abdest alırsınız, dört rekât namaz kılıp abdestli yatarsınız. Abdestli uyuyana bütün gecesini ibadet etmiş diye yazılır, çok sevaba erer, ölürse imanla göçer. Geceleyin de teheccüt namazına kalkın. İmsak kesilmezden önce, sahur vakitlerinde, gece yarılarında filan uykunuzu bölün kalkın teheccüt namazı kılın.

İşte bunlar nafîle namazlardır. Farzların yanında insanı Allah'a yakın kulu olma kurbiyetine erdiren ibadetlerdir. Yakın kulu yapan ibadetlerdir, bunlara devam edin.

Pazartesi Perşembe oruçlarını tutun. Diğer hayırlı işleri yapın. Malınızla hayır ha-

senât yapın. Elinizle, dilinizle, malınızla, canınızla Allah yolunca cehd edin, cihat eyleyin, hayır eyleyin. Ömrünüzü de hayırlı bir şekilde geçirmeye gayret edin.

Vazifenizin birisi sevaplı işleri dikkatli bir şekilde riayet edip yapmaya çalışmaktır derviş olarak. Derviş sıradan müslüman değil gayretli müslüman demektir. Himmetli olacaksınız, civa gibi olacaksınız, atik olacaksınız, cevval olacaksınız, bu bir.

İkincisi günahlardan kaçınmaya pür dikkat olacaksınız. Haramdan kaçınacaksınız, çok zor bir şey. Takva ehli olacaksınız. Nâmahremlere bakmayacaksınız, haram lokma yemeyeceksiniz, kötü söz söylemeyeceksiniz. Her günahı her âzânınızı kollayacaksınız, tır tır titreyen titiz takvâ ehli müslüman olacaksınız. Çünkü Allah ekseriyetle takvâ ehli kullarını sever ve cennete ekseriyetle takvâ ehli kullarını sokar. O bakımdan takvâyı şîâr edineceksiniz. Allah'ın Kur'anda en çok emrettiği ittekullah tavsiyesi böylece yerine gelecek. Günahlardan kaçacaksınız ki cehennemden kurtulacaksınız. Sevapları işleyeceksiniz cennetin derecelerini kazanacaksınız.

Bir de huyunuzu düzelteceksiniz. Kötü huyları atacaksınız. Çok zor bir şey ama atacaksınız. İyi huyları alacaksınız. O da zor. Bir insanın iyi bir huyu, yapmadığı bir şeyi yapmaya başlaması kolay değil ama yapacaksınız. Alışkanlığını bırakması kolay değil, huylu huyundan vazgeçmiyor. Dağ yerinden kayar gider yer değiştirir insan huyunu değiştirmez deniliyor. Bazı huylar kalır, acülse acüldür, hızlı konuşuyorsa hızlı konuşur daima. Bilmem ağırsa ağırdır ama bazı huylar değişir. İnsanoğlu tamir kabul eder, ahlakı güzelleşebilir, terbiye kabul eder iyi insan olur.

Mesela Hz. Ömer müslüman olduktan sonra cennetlik Hz. Ömer oldu ama yine bahadır yine asabi. Hz. Ebû Bekr-i Sıddîk, tabii onun huyu Hz. Ömer gibi değil. Hz. Osman haya sahibi, onun huyu başka türlü. Hz. Ali'ninki başka türlü. Bunlar huylardır, değişmeyen huylardır ama hepsi cennetlik. Demek ki sevaplı işleri yapıyorlar, kötü huylardan kaçınıyorlar, iyi huyları elde edebiliyorlar.

Gıybeti bırakacaksınız, ucubu bırakacaksınız, kibiri bırakacaksınız, tevazu sahibi olacaksınız. Geçimli olacaksınız, sabırlı olacaksınız.

nız, gayretli olacaksınız, iyi huyları alıp kötü huyları atacaksınız. Çünkü bu dervişlik dediğimiz bir bakıma bunları öğrenme yolu demektir. Edebi öğreneceksiniz, ahlâk-ı haseneyi öğreneceksiniz, o zaman Allah'ın sevdiği kulu olursunuz.

أَكْثَرُ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ
الْخُلُقِ

Ekseru mâ yüdhilü'n-nâse'l-cennete takvallah ve hüsnü'l-hulukı. “İnsanları ekseriya cennete sokan şey, umumiyetle cennete sokan şey takvâdır ve birde güzel huyluluktur.”

Güzel huylu olmaya gayret edeceksiniz.

Tavsiyelerim bunlar, bunları tutun. İrtibatı devam ettirin. Çünkü mü'minin mü'mine kardeş olduktan sonra kardeşliğini devam ettirmesi lazım, ilgiyi irtibatı kesmemesi lazım. Biz size ziyarete gelelim, siz bize gelin. Biz size dua edelim siz bize dua edin. Böylece Allah'ın sevdiği vasıfları kazanalım, sevdiği yolda yürüyelim.

Allahu Teâlâ hazretleri cümlelerinizi istikametten ayırmasın. Şeriatin güzel ahkâmını öğrenip onları ömrümüz boyu güzel güzel

uygulamayı nasip etsin. Haramlardan kaçınıp sevapları işlemeyi nasip etsin. Tarikatın o güzel ince âdâbını, esrârını öğrenmeyi nasip etsin. Marifetullahı erdirsin. Gönül gözü açık ârif kullardan olmanızı nasip eylesin. Allah sevgisini, aşkullahı, muhabbetullahı içinize yerleştiresin. Ateş gibi içiniz böyle cayır cayır muhabbetullahtan, gel gör beni aşk neyledi dediği gibi Yunus'un öyle Allah sevgisiyle dolu olsun içiniz. Her işinizi Allah rızası için yapın. Allah'ın huzuruna sevdiği razı olduğu kul olarak varıp cennetle cemaliyle müşerref olun.

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-Fâtîha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
İnşaat Mühendisi Orhan Batı
6 Cemâziye'lEvvel 1412/13.11.1991
Antalya

[Bütün ANMA PROGRAMLARI'na PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

